

Dumitru MATCOVSHI,
Raport, anul 2010

A fost un an foarte bun pentru mine.

Zic de specialitatea mea, de rodul muncii mele.

Or, se întâmplă cazuri când un scriitor, un dramaturg, un creator nu face într-o viață cât face într-un an, o lună, două, trei.

Aceasta e munca de creație, de har ține, de clipă, de nu știu ce.

- I. Am avut în acest an două premiere de teatru.
Mai mult cu una dintre aceste premiere a fost inaugurat un teatru, la Soroca, teatrul “Veniamin Apostol. Vorba e de piesa “Cântec de leagăn pentru bunici”. În luna mai a fost inaugurat teatrul “Apostol”.
Toți cei care au participat la eveniment sunt născuți în județul Soroca. Și eu, dramaturgul, și Alexandru Cozub, regizorul, și toți, dar absolut toți actorii ocupați în spectacol.
Mă bucur că până azi asemenea colaborare nu a existat, în Republica Moldova, firește.
2. Piesa “Cântec de leagăn pentru bunici” a fost montată și prezentată în premieră la teatrul național “Eminescu” de asemenea. În luna septembrie s-a întâmplat.
Premiera a avut o presă bună, de altfel ca și cea de a treia premieră, a spectacolului “Pomul vieții”, noiembrie 2010, la teatrul național Eminescu.
Și un spectacol, și celălalt au fost citite pe nou, spectatorul se întoarce, mă bucur, în sala teatrului, or în douăzeci și ceva de ani, a fost alungat, servit cu surogate, constat cu acest prilej că secția teatrologie de la academie a tăcut, este de mirare, pentru că știința de dragul științei azi nu se mai face nici în Patagonia.
3. Am publicat câteva cicluri de versuri în reviste, am luat cuvântul în repetate rânduri la adio Chișinău, m-am pronunțat pe marginea problemelor stringente ale independenței noastre. Dincolo de orișice politică, mi-am făcut datoria de om al cuvântului, creator de frumos.
4. Voi menționa din cele multe publicații două, trei, patru în revista “Moldova”, sub genericul “Monologuri în culori”:
  - a) “Cenzorul principal”.
  - b) “Iubire teoretică”.
  - c) “A rezista”.
  - d) “Coadă de cap”
  - e) “Oamnei buni”

Au apărut aceste cinci monoloage în revista Moldova, nr. septembrie, octombrie, anul current.

5. Am pregătit pentru tipar o carte nouă, “amarele confesiuni”, a fost predată editurii, ori la sfârșitul acestui an, ori la începutul anului viitor volumul va vedea lumina tiparului.

Va fi o carte nu doar de poeme, am inclus în ea și câteva eseuri despre poezia noastră basarabeană, cu problemele ei, cu ambițiile genilor pistii, naționale și internaționale.

6. Am încercat în 2010 să fug de gașcă, m-a amărît starea de lucruri de la Uniunea Scriitorilor, a fost convocat un fel de congres în foaiier, adică la parter, unde se opresc în ultimul lor drum scriitorii plecați în lumea celor dreți.

Consider această adunare o mare rușine, n-am votat pentru nimeni, am plecat la pauză împreună cu doi colegi de generație, ca să aflăm pe urmă că Mihai Cimpoi, veșnicul președinte nu a fost votat.

Oricum, aceasta e viața, secția umanistică tace, de ce tace, de ce nu vrea să observe debandada din secție și din “țărișoară”
Este vorba de morală, domnii mei.

Nici un scriitor, nici un academician, nici un colaborator științific nu pot fi certați cu morala.

Vom spune când lucrurilor pe nume?

În concluzie, muncesc până la estenuare. Nu ca să-mi dau darea de seamă la academie.
Munca de creație, pentru mine, e și blestem.
Dar un blestem frumos.

Scriu în fiecare zi.

Mă cert cu mine și cu neprietenii mei în fiecare zi. Nu cerșesc îndurare de la neîndurători. Mai am și probleme de sănătate, mari probleme, mai am și mulți, foarte mulți dușmani, am însă și mulți, foarte mulți prieteni, cum să nu mă bucur. Nu fac, sper, umbră pământului.